

zahvalnost & radost 4/2019

Sadržaj	Strana
Posvećenje	1
Mesijanski Židovi	4
Proučavanje proroštva	9
Gospodinov dolazak za njegove svete	11
Pomoć na putu vjere: Poniznost, Kušnja	13
Biblijske slike i simboli: Kovčeg (Noin), Potop	16

Dragi čitatelji,

Zahvalni smo Bogu što nam je ostavio mnogo proroštva, velik dio svoje Riječi. Premda se većina toga odnosi na buduće događaje koji će se dogoditi kada mi za sigurno više ne budemo na Zemlji, za nas je to značajno, jer proročka riječ je poput svjetiljke – naravno, nama koji vjerujemo. Bog je nekoć, u Noino doba, također po proročkoj riječi, upozoravao ljude na osudu koja će doći. No oni nisu marili za to, niti je ta riječ ikoga od njih potakla na razmišljanje. No za obitelj vjere ona je bila dragocjena. Premda danas može biti drugačije, i premda je proročka riječ već mnoge potaknula na obraćenje, ipak je ona prvenstveno namijenjena i dragocjena nama koji vjerujemo; osobito onaj njezin dio koji se odnosi na dolazak Gospodina Isusa po nas. Taj dolazak treba razlikovati od njegovog vidljivog dolaska da uspostavi svoje kraljevstvo. U ovome se broju govori o tome. Govori se i o onima koji tu razliku ne razumiju i odbacuju je, baš kao što ne razumiju ni razliku između Crkve i Izraela.

Nada u Kristov dolazak trebala bi imati utjecaj na nas koji ga očekujemo. Još uvijek smo u ovome svijetu, gdje nam prijete mnoge kušnje. Gospodin očekuje od nas da budemo posvećeni, to jest u potpunosti odvojeni za Njega, te da ostanemo ponizni. U tome nam je On dao savršen primjer te nas je sâm pozvao da ga nasljedujemo (Mt 11,29).

Uz srdačan pozdrav,
Vaš urednik

Posvećenje

Dragi prijatelji,

Želim vam sada pisati o posvećenju. No prije toga potrebno je u Božjoj riječi pronaći značenje toga pojma. U svakodnevnom govoru se pod svecem obično misli na nekog čovjeka koji je bez grijeha i slabosti, ili barem bez poznatih grijeha i slabosti. Zbog toga vjernici koji su zavedeni takozvanim naukom o svetosti pretpostavljaju da su napredovali u posvećenju zato što nisu upali u grijeha za koje bi se znalo u javnosti.

U pogledu ovog posljednjeg Pavao u 1. Korinćanima 4,4 veli: „Jer ničega sâm po sebi nisam svjestan. No time nisam opravdan.“ A David u Psalmu 19,12 moli za očišćenje od skrivenih grijeha. (Vidi također 1. Ivanovu 3,20 i Levitski zakonik 5.) Kad Gospodin dođe, on će „na svjetlo iznijeti i ono što je skriveno u tami i očitovati nakane srdaca: tada će svatko primiti pohvalu od Boga“ (1 Kor 4,5). Ako na sebi ne vidimo ništa što je loše, to nipošto nije dokaz da na nama doista nema ničeg zlog. No tko je taj tko kod sebe ne vidi mnogo toga zloga kada na temelju Božje riječi preispituje svoj život u Božjem svjetlu?

Pored toga nam Sveto pismo pokazuje da čistoća i posvećenje nije jedno te isto. U Izlasku 28,38 čitamo o nepravednosti svetinja, a u 1. Ljetopisa 23,28 o čišćenju svih svetih stvari. U Efežanima 1,4 i Kološanima 1,22 rečeno je: da budemo sveti i besprijekor-

ni. Svetost i čistoća se, dakle, jasno razlikuju.

ŠTO JE POSVEĆENJE?

Ako promotrimo mnoga mjesta u Pismu u kojima se govori o „svetome“ i „posvećenju“, prilično je jasno, barem meni, da posvećenje znači odvojenje. Primijenjeno na nas, to znači odvojenje od svega s čime smo ranije bili povezani, kako bismo se mogli posvetiti Bogu. To isto tako znači da nosimo obilježja tog odnosa s Bogom i posvećenja Njemu. (Vidi, primjerice, Brojeve 6,1-11.) Mjerilo posvećenja ne određujemo mi. „Nitko nije svet kao Gospodin: jer nema nikoga do tebe“ (1 Sam 2,2). „Jer ti si jedini svet“ (Otk 15,4). „Budite sveti, jer sam ja svet“ (1 Pet 1,16). Jedini je Gospodin mjerilo svetosti. Tko sebe mjeri sâm sa sobom, u zabludi je; kao što veli Pismo: „Ali ti koji sami sebe sa sobom mjere i međusobno se uspoređuju, nisu razumni (2 Kor 10,12).

Jasno je da samo Bog može prosuditi koliko odgovaramo tom božanskom mjerilu.

U Ivanu 17,17 Gospodin Isus moli: „Posveti ih istinom; tvoja riječ je istina.“ Istina je ono što je Bog objavio o sebi i iz čega proizlazi kakav je, ili kakav bi trebao biti, naš odnos prema Njemu. Zato Gospodin Isus za sebe veli da je On istina (Iv 14,6). On nam je objavio Boga (Iv 1,18). I Božja Riječ, u kojoj se Bog objavio, isto tako je istina.

Putem istine – onoga što je Bog objavio o sebi i svojim zahtjevima prema čovjeku – da bismo pripadali Bogu odvajamo se od svega s čime smo do sada bili povezani.

U Starom zavjetu još ne nalazimo potpunu objavu Boga. Tamo se je On objavio kao Jahve, koji je usred svojega naroda imao zemaljski hram u kojemu je htio prebivati. Zbog toga je posvećenje u Starom zavjetu povezano s time. Brdo, grad Jeruzalem, kovčeg saveza i hram, svećenici, leviti i sav narod, pribor za službu, žrtve, itd., sve je bilo posvećeno. Sve je bilo u odnosu s Jahvom, koji je prebivao usred svojeg naroda. „Svetost dolikuje tvome domu“ (Ps 93,5). „Bit ću posvećen u onima koji mi pristupaju“ (Lev 10,3). No sada se Bog u potpunosti objavio u Gospodinu Isusu: Bog se objavio u tijelu. Iako je Gospodin bio stvaran čovjek, Njegova služba bila je obilježena činjenicom da je On sâm objavio Boga. Nakon što ga je na križu potpuno objavio, i time istodobno ostvario vječni otkup, ustao je od mrtvih i sjeo zdesna Bogu. A u Ivanu 17,4,5 veli nam da je to učinio kao čovjek.

Kao Bog, posjedovao je vječnu slavu prije negoli je svijet postao. Sada je pak, kao onaj koji je dovršio djelo na križu Golgote i savršeno proslavio Boga, imao pravo tražiti tu slavu i kao čovjek. Tako on sada sjedi Bogu zdesna u slavi kao proslavljeni čovjek – čovjek u Nebu.

Božji vječni naum bio je da budemo suobličeni slici njegova Sina, kako bi on bio Prvorođeni među mnogom braćom (Rim 8,29). U Ivanu 17,17-19 Gospodin Isus veli: „Posvećujem samoga sebe za njih“. On se odvaja u Nebu, kako bi tamo bio sasvim za Boga, a to čini „da i oni budu posvećeni isti-

nom.“ Tu imamo mjerilo našeg posvećenja te, istodobno, i sredstvo putem kojega možemo biti posvećeni. To je Krist u slavi.

POSVEĆENJE DUHA

Kada čitamo Novi zavjet vidimo da se o našem posvećenju govori na dva načina. S jedne strane, govori se da smo posvećeni (1 Kor 6,11; 2 Sol 2,13; 1 Pet 1,2 itd.). Zato smo na više mjesta nazvani svetima, primjerice u početnim redcima nekih poslanica. To posvećenje zbilo se putem novog rođenja. Tada nas je Sveti Duh odvojio od svijeta, kojemu smo pripadali, tako što nam je dao nov život, božansku narav (Iv 3; 2 Pet 1,4; Ef 4,24). S druge strane pak, govori se da se moramo praktično posvećivati (Heb 12,14; Ef 5,25-27 itd.). Obje te strane objedinjene su u Otkrivenju 22,11: „Tko je svet, neka se još posvećuje.“

To načelo nalazimo primijenjeno na različitim mjestima u Pismu. Bog nas je, kao što smo vidjeli u Rimljanima 8,29, unaprijed odredio za to da budemo suobličeni slici njegova Sina. U Efežanima 1,4-5 nalazimo istu tu misao izraženu drugim riječima. U 1. Korinćanima 15,49 veli: „I kao što smo nosili lik zemljanoga, nosit ćemo i lik nebeskoga (Gospodina Isusa). U 1. Ivanovoj 3,2 čitamo kada će se to u potpunosti ispuniti: „Znamo da ćemo, kada se on pojavi, biti poput njega, jer ćemo ga vidjeti kao što on jest.“

U drugim odjeljcima Pisma pak smo, s druge strane, već sada poistovjećeni s Gospodinom Isusom. U 1. Ivanovoj 3,1 svijet nas ne poznaje, zato što nije upoznao Njega, a u 1. Ivanovoj 4,17 rečeno je da smo već u ovome svijetu takvi kao što je On u slavi.

Objašnjenje za to nalazi se u tome da se sve temelji na djelu Gospodina Isusa. Po našem položaju već sada posjedujemo sve (1 Kor 1,30). Putem novog rođenja odvojili smo se od svijeta i imamo vječan život. Jednom žrtvom učinjeni smo savršenima i stojimo opravdani pred Bogom. Božji smo sinovi i baštinici, i u Kristu smo u nebeskim mjestima (Ef. 2,6). U pogledu svoje duše posjedujemo sve, ali naše tijelo još nema udio u svemu i još je uvijek prisutna naša stara narav. Zato naše praktično stanje još ne odgovara položaju u koji smo dovedeni na temelju djela Gospodina Isusa.

PRAKTIČNO POSVEĆENJE

Sve opomene odnose se na to, a to je i cilj svake službe, da već sada možemo ostvarivati ono što ćemo jednom biti (Ef 4,11-16; Kol 1,28). A kakvi trebamo biti? Trebamo biti nalik Njemu, proslavljenom Čovjeku u Nebu. On je, dakle, mjerilo za naše praktično življenje. Zato piše: „Svatko tko ima tu nadu u njemu, čisti se kao što je on čist“ (1 Iv 3,3, vidi također 1 Sol 3,12-13).

Kako mu možemo biti sličniji u praktičnom življenju? Tako da u praksi težimo za tim? Ili da nastojimo promijeniti svoj život i živjeti svetije? U Rimljanima 7 vidimo nekoga tko tako i čini. Na posljetku je taj primoran uzviknuti: „Jadan li sam ja čovjek! Tko će me izbaviti iz tijela te smrti?“ (red. 24).

Božja Riječ pokazuje nam bolji put: „A svi mi koji otkrivena lica slavu Božju kao u zrcalu gledamo, u istu se sliku preobražavamo iz slave u slavu, i to kao od Gospodinova Duha“ (2 Kor 3,18).

Gledanjem na Gospodina Isusa, Proslavljenoga, kakav je On sada u Nebu,

čitanjem svega što je napisano o Njemu u Božjoj riječi i razmišljanjem o tome, promijenit će se naš život. Tada ćemo se u moralnom smislu preobražavati u njegovu sliku. Ono čime se bavimo u svojim srcima ostavit će otisak na našim životima.

Tako je i s posvećenjem. Ono što ćemo jednom biti – suobličeni proslavljenom Gospodinu Isusu – mjerilo je našeg posvećenja. Gledanje na Njega proizvodi to posvećenje. Svetost po svojoj naravi i značajkama jest ono što pokazujemo kada je Krist objavljen u nama. Zato Gospodin Isus veli: „Za njih posvećujem samoga sebe da i oni budu posvećeni po istini“ (Iv 17,17-19). On već sada sjedi na Božjem prijestolju kao proslavljen Čovjek, „svet, neđužan, neokaljan, odijeljen od grešnika i učinjen uzvišenijim o nebesa“ (Heb 7,26), kako bismo se gledanjem na Njega mogli posvećivati. Istina, to jest Božja riječ, opisuje nam ga. Ona nam ga predočuje u slavi Njegove osobe, a naša se srca ispunjavaju svim Njegovim savršenostima i svime što je povezano s Njim. Tada u srcu ne preostaje više mjesta za svijet i ono što je od svijeta. Tako naš život postaje sve sličniji Njemu i sve više odvojen od svega što je ovdje dolje, kako bi bio predan jedino Bogu. To je posvećenje. Na tome putu smijemo računati s Božjom vjernošću. „A onomu koji vas može očuvati od pada i postaviti vas pred svoju slavu besprijeorne u prekomjernoj radosti, jedinome mudrome Bogu, našem Spasitelju, slava i veličanstvo, vlast i moć, i sada i zauvijek. Amen. (Juda 24-25; vidi i Mt 19,26).

S toplim pozdravima,

Vaš prijatelj

H. L. H.

Mesijanski Židovi

Već dugi niz godina postoje mnoge ponude za posjet takozvanoj „svetoj zemlji“ (Izraelu). Time se tijekom više desetljeća kod kršćana postupno probudilo istinsko oduševljenje za izraelsku zemlju i narod. Stiče se dojam da je u posljednje vrijeme to malo splasnulo, ali osjeća se i čita da je još uvijek prisutno.

Neke kršćanske zajednice održavaju snažne kontakte sa židovskim zajednicama i njihovim vođama u Izraelu, koji pripadaju „mesijanskim Židovima“. Ponekad i te vođe putuju po svijetu i održavaju predavanja u raznim zajednicama. Govore o svojem viđenju Izraela i o svojim uvjerenjima. No postavlja se pitanje: Kako takozvane mesijanske Židove i njihov nauk procijeniti na temelju Božje Riječi?

Naziv

Naziv „mesijanski Židovi“ odnosi se na vjernike iz židovstva koji vjeruju u Gospodina Isusa kao Mesiju. Oni su prihvatili Isusa Krista za Spasitelja, a u budućnosti ga očekuju kao Mesiju. Vjeruju da je njegov prvi dolazak bio u uniženosti, kao što je opisano u evanđeljima. Ali oni ne očekuju (opće) uzeće vjernika na nebo, nego samo Mesijin povratak da uspostavi kraljevstvo u sili i slavi.

U sljedećih nekoliko točaka želim prikazati njihovu osobnost. Istodobno ćemo promotriti i provjeriti što Božja Riječ govori o svakoj od tih točaka. Pritom treba imati na umu da je svaka mjesna zajednica (crkva) mesi-

janskih Židova samostalna i zbog toga može imati vlastita težišta. Zato će se vrlo rijetko naći zajednica za koju će vrijediti baš sve te točke.

1.

Mesijanski Židovi Gospodina Isusa ne nazivaju Isus, nego Ješua. Pritom pokušavaju izgovarati to ime tako da zvuči što više hebrejski. No ime Isus se izvorno ipak izgovaralo kao Jehošua.

Izgovaranje imena Isus na raznim jezicima nije „izvorno“. S tog gledišta se može razumjeti to što neki, ako to smatraju važnim za sebe, upotrebljavaju taj hebrejski način izgovaranja. No onda bi, radi dosljednosti, to morali činiti kod svakog imena. Važan argument protiv uporabe imena „Ješua“ jest to da imamo nadahnut tekst Novoga zavjeta, gdje se za ime našega Spasitelja uvijek koristi Isus (grč. Iesus). To je za nas mjerodavno. Tome treba dodati još i to da se ne može sa sigurnošću reći je li izgovor (naglašavanje, akcent) kojim se Židovi danas služe jednak izgovoru u ono doba.

2.

Ti vjernici se izričito ne žele nazivati „kršćanima“, nego po hebrejskom prijevodu toga izraza „mesijanski“. „Krist“ je grčki prijevod hebrejske riječi „Mesija“ (Pomazanik). Budući da se oni smatraju hebrejskim vjernicima, žele sačuvati taj način izražavanja. Oni se ne smatraju neprijateljima (istinskih) „kršćana“, nego ih u pravi-

lu priznaju kao vjernike. Ali za sebe odbacuju naziv „kršćani“, zato što su kršćani u ranijim stoljećima progonili Židove.

Važno je razumjeti da naziv „Krist“ nema posvuda isto značenje. U evanđeljima Krist zaista označuje Mesiju kao Izraelova kralja. Tamo je to doista prijevod hebrejskog naziva „Mesija“. No to se mijenja početkom razdoblja kršćanstva. Apostol Petar za Gospodina veli: „Pouzdana, dakle, neka znade sav dom Izraelov da je Bog učinio i Gospodinom i Kristom toga Isusa kojega ste vi razapeli“ (Dj 2,36). Isus je već prije bio Mesija-Krist. To je bio onda kada je kao čovjek došao na Zemlju; a budući da je on istodobno i Bog, bio je to već i u starozavjetno doba. Ali nakon što je Isus bio proslavljen, Bog mu je dao mjesto sebi zdesna.

Sada je on na Nebu povezan s vjernicima na Zemlji, a naročito kao Glava tijela, Crkve (Skupštine, Zajednice). Zbog toga apostol Pavao, primjerice, u poslanici Efežanima deset puta spominje izraz „u Kristu“. Time ne misli reći: u Mesiji. Ne, nego Pavao pokazuje nov, nebeski položaj vjernika u sadašnjem razdoblju. Kada Bog promatra svojeg ljubljenog Sina, on u Njemu vidi vjernike. Tako Gospodin za nas danas nije Mesija, nego proslavljeni Krist. Židovima koji će nakon uzeća vjernika u nebo opet sačinjavati vjerran Ostatak on će tada doista biti Mesija! Ali on to nije za vjernike koji žive danas.

3.

Mesijanski Židovi žele zauzimati osobit položaj unutar kršćanstva. To u praksi znači da oni sebe ne žele vidjeti „kao jedno“ s vjernicima iz poganskih naroda. Postoje različiti razlozi za to.

Najčešće ukazuju na Ivana 10. Tu čitamo da Gospodin svojim učenicima govori o jednom ovčinjaku. Najprije ukazuje na „svoje ovce“ (Iv 10,4). To su bili oni Židovi koji su ga očekivali i primili kao Mesiju. Zatim u 16. retku dodaje da on ima i „druge ovce“, koje nisu iz toga ovčinjaka, to jest ne potiču iz židovstva. To su vjernici iz ostalih (poganskih) naroda. Tu razliku između „vlastitih ovaca“ i „drugih ovaca“ mesijanski Židovi drže sve do danas.

Ni jedan vjernik iz kršćanskog razdoblja ne bi trebao zajedno s nekim vjernicima pokušati stvoriti neku osobitu skupinu među vjernicima. Svi vjernici danas sačinjavaju Božju skupštinu, ili crkvu (1 Kor 1,2). Gospodin Isus upravo u Ivanu 10 pokazuje da će on od dva izvorno odvojena stada načiniti jedno, zajedničko stado: „I bit će jedno stado i jedan pastir“ (Iv 10,16). Apostol Pavao u Kološanima 3,11 svjedoči: „Gdje nema više ni Grka ni Židova, obrezanja ni neobrezanja ... nego je sve i u svima Krist.“ Bog se dakle već na početku kršćanskog razdoblja, kada su neki vjernici još uvijek bili pod snažnim utjecajem židovstva, a drugi pak nisu imali ništa sa židovstvom, pobrinuo da među kršćanima ne nastanu različite grupacije. Stoga je podjela na židovske i nežidovske zajednice (crkve) protivna Njegovim namislima da svi moraju biti jedno. Iz poslanice Efežanima 2 znamo da je odvojenje Židova i pogana bilo ukinuto i prevladano upravo putem križa – Krist je morao umrijeti za to, kako više ne bi postojao taj zid razdvajanja. Zato je izraz „judeokršćani“, koji se ponekad može čuti, vrlo nezadovoljavajući. Time se želi naznačiti da određeni kršćani potječu iz židovstva. No taj način izražavanja potiče privajanje prava na osobit po-

ložaj unutar kršćanskog vjeroispovijedanja. No u crkvi prestaju sve nacionalne razlike! Svi otkupljenici koji sačinjavaju crkvu spadaju zajedno.

4.

Mesijanski Židovi ističu nacionalni element Izraela. Mnoga starozavjetna obećanja koja je Bog dao Abrahamu i njegovim sinovima, kao i Izraelskome narodu, oni primjenjuju na sebe i na sadašnje razdoblje. Oni izričito pozivaju na molitvu za dobrobit grada Jeruzalema i zemlje Izrael, čak i u političkom smislu. Pri tome se mesijanski Židovi oslanjaju na odjeljke kao što je Jeremija 29,7: „I ištite mir gradu.“ Oslanjaju se i na retke poput Jeremije 33,25.26, gdje Bog govori o svojim smilovanjima prema svome narodu.

No ne postoji nešto kao nacionalna usmjerenost kršćana. Kršćani koji su, primjerice, rođeni u Njemačkoj, ne osjećaju se zbog svoje nacionalne pripadnosti različitim niti odvojenima od kršćana drugih zemalja ili kultura. Isto to vrijedi i za kršćane koji potječu iz židovstva. Nije upitno to da je Bog imao osobit odnos prema tome narodu, ali danas je drugačije: apostol Pavao u Rimljanima 11,15 govori da je Izrael danas odbačen. Drugim riječima: danas više nema „Svete zemlje“, niti Izraela kao Božjeg naroda. U budućnosti će opet biti drugačije.

Starozavjetna obećanja dana izraelskom narodu ne možemo produhovljeno primjenjivati na kršćane (koji potječu iz židovstva). Upravo nam poslanica Rimljanima 11 pokazuje da će u budućnosti (!) postojati vjeran Ostatak iz Izraela, koji neće biti dijelom kršćana pa tako ni crkve; ali to će biti tek u budućnosti. Taj Ostatok će biti blagoslovljen od Boga. Bog će s tim, tada

opet vjernim, Izraelom sklopiti savez o kojemu je On govorio u prorocima Jeremiji i Izaiji (Rim 11,22-36; Iz 59, 20.21; 27,9). Tada će se obećanja Izraelu, koja nalazimo u Starom zavjetu, doslovno ispuniti, i to Izraelu! Budući da danas osim crkve nema nikakvog drugog Božjeg naroda, ne mogu se ranija obećanja primijeniti na nas ili na mesijanske Židove. Nigdje u Novome zavjetu ne nalazimo potporu za to. Mnoga proročanstva jasno pokazuju da prije tog obećanog blagoslova mora doći razdoblje velike tjeskobe i istinsko nutarnje obraćenje Židova. No danas su Izrael i Juda još uvijek „Lo-Ammi“ (Hoš 1,9; Rim 9,25.26), to jest Božji „ne-narod“.

5.

Mesijanski Židovi uvelike sudjeluju u političkim odlučivanjima. Oni svoju zadaću vide u politici i njezinu usmjerenju prema onome što je s njihovoga gledišta ispravno. Ovaj svijet se nalazi pod Božjom osudom. To znači da je on već osuđen (Iv 16,8-11); no ta Božja osuda, koja je već utvrđena, još nije provedena. Oni koji su otkupljeni, izvađeni su iz ovoga svijeta (Gal 1,4). Zbog toga mi ne pokušavamo poboljšati ovaj svijet putem politike ili drugih sredstava. Osuda nad ovim svijetom je već čvrsto odlučena. On je u Božjim očima nepopravljiv i zreo je za osudu. Mi, naravno, ne znamo trenutak kada će ta osuda biti provedena. Ali spoznaja da smo poslanici jednog drugog svijeta, onog nebeskog, štiti nas od toga da pokušamo imati bilo kakav politički utjecaj u ovome svijetu.

6.

Mesijanski Židovi drže se i ceremonijalnih zakona. Podlažu se propisima Zakona. Tu osim Šabata i godišnjih blagdana, primjerice, spada i obrezanje. Zanimljivo je da se propisi Zakona djelomice povezuju s odredbama Novoga zavjeta. Tako, primjerice, mesijanski Židovi lomljenje kruha (odredba Novog zavjeta) imaju subotom (odredba Starog zavjeta).

Vjernici u Galaciji imali su upravo te značajke: pomiješali su milost i Zakon. Zbog toga im apostol Pavao piše vrlo oštru poslanicu. U poglavlju 4,21 pita ih: „Vi koji želite biti pod Zakonom, ne čujete li Zakon?“ Nakon nekoliko pojašnjenja pokazuje im da vjerni kršćani nisu djeca Zakona, nego milosti i slobode (Gal 4,31). Njegov zaključak je: „Za slobodu nas je Krist oslobodio; stojte čvrsto i ne budite ponovno upregnuti u jaram ropstva“ (Gal 5,1), dakle pod Zakon. „Evo ja, Pavao, kažem vam da vam, ako se obrežete, Krist neće ništa koristiti. Jer ponovno svjedočim svakome čovjeku koji je obrezan da je dužnik svemu Zakonu. Prekinuli ste s Kristom koji god od vas se Zakonom opravdavate, od milosti ste otpali“ (Gal 5,2-4). Jakov još dodaje: „Jer tko god sav Zakon održa, a ipak posrne u jednom stavku, kriv je za sve“ (Jak 2,10).

Osim toga, odjeljci poput Djela apostolskih 20,7 pokazuju da su kršćani lomili kruh prvoga dana u tjednu, dakle u nedjelju.

7.

Mesijanski Židovi očekuju da Gospodin Isus uspostavi svoje kraljevstvo na Zemlji. Ne vjeruju u uzeće vjernika na nebo prije razdoblje velike nevolje.

Oni iščekuju izbavljenje Izraela i Jeruzalema. Po njima će sadašnje razdoblje preći u veliku tjeskobu a potom u slavnu vladavinu Gospodina kao Mesije.

Radovanje početku Kristova kraljevstva mira je, svakako, veličanstveno očekivanje. Apostol Pavao u svojoj posljednjoj poslanici govori o tome da će biti nagrađeni svi oni koji ljube pojavljivanje Gospodina Isusa za uspostavu njegova kraljevstva (2 Tim 4,8). No to je tek drugi dio kršćanskog očekivanja. Mi iščekujemo „blaženu nadu i slavno pojavljivanje našeg velikog Boga i Spasitelja, Isusa Krista“ (Tit 2,13). Istinska nada kršćana je Gospodinov dolazak da one koji su otkupljeni uzme k sebi u Nebo prije negoli počne razdoblje velike tjeskobe (1 Sol 4,16-18; Otk 3,10). Mi ne moramo proći kroz strašno razdoblje velike tjeskobe, nego ćemo biti sačuvani od gnjeva što dolazi (1 Sol 1,10; 2 Sol 2,1-2). Mi Njega očekujemo svakoga dana.

8.

Vjenčanja se obavljaju prema židovskom običaju (pod baldahinom, hebr. chuppah), pri čemu muškarci nose pokrivalo na glavi. Takvo pokrivalo na glavi može se djelomično vidjeti i na bogoslužjima mesijanskih Židova. Muškarcima je po apostolu Pavlu izričito rečeno da tijekom molitve i proročovanja ne trebaju imati pokrivalo na glavi (1 Kor 11,1-16). U Novom zavjetu nemamo nikakvih stvarnih uputa u pogledu svadbenih svečanosti.

9.

Židovi koji se priznaju kršćanima odustaju od svojeg židovskog identiteta. Mesijanski Židovi, naprotiv, taj identitet pokušavaju zadržati. Nadaju

se da će svojim (mesijanskim) židovstvom moći lakše pristupiti (ortodoksnim) Židovima u svrhu naviještanja Evanđelja.

Dobiva li se time što se netko naziva mesijanskim Židovom doista bolji pristup Židovima? Carinici su, kao oni koji su prikupljali poreze, bili na strani rimskog okupatora; no i dalje su ostali Židovi. I upravo zbog toga su bili osobito omraženi među Židovima. Tako i ortodoksni Židovi mesijanske Židove općenito ne priznaju kao Židove. Naprotiv, upravo se prema njima često odnose izrazito neprijateljski. Za ortodoksne Židove su mesijanski Židovi često samo „izdajnici“.

10.

Mnogi mesijanski Židovi svoje korijene vide u jeruzalemskoj „pracrkvi“. Ona se na početku sastojala isključivo od vjernika iz židovstva. No pokret mesijanskih Židova nastao je tek u 19. stoljeću, od takozvanih hebrejskih kršćana koji su proizašli iz misijskih organizacija za evangeliziranje među Židovima na anglosaksonskom i njemačkom prostoru.

Prvi kršćani su doista bili Židovi, jer kada je prema izvješću u Djelima apostolskim 2 Sveti Duh sišao na Zemlju, u Jeruzalemu su bili samo vjernici iz židovstva. No oni tada još nisu znali da su tek svojevrstan začetak Crkve. Tek je kasnije bilo jasno objavljeno što Crkva (Zajednica, Skupština) zapravo jest. Kada je Bog apostolu Pavlu dao zadaću da u pismenom obliku objavi

istinu o Crkvi, on je jasno pokazao da više nema odvojenosti između vjernika iz Židovstva i onih iz ostalih naroda. Od jednih i od drugih stvoren je novi čovjek (Ef 2,15). Razlike su time prestale. Ako se netko ipak poziva na takozvanu „pracrkvu“, to znači da takav prezire pouku Pisma o Crkvi.

Nadam se da će ovi kratki osvrti pomoći boljem razumijevanju karaktera mesijanskih Židova. Oni općenito jesu nanovo rođeni ljudi, koji vjeruju u Gospodina Isusa. Oni jesu obraćeni, žive za Njega i ljube ga. No bit će iznenađeni što neće morati proći kroz razdoblje velike tjeskobe, nego će prethodno biti uzeti (1 Sol 4,13-18). Oni pripadaju Božjoj Skupštini (crkvi).

No budući da način razmišljanja mesijanskih Židova sadrži neke doktrinarnе zablude, trebali bismo izbjegavati priklanjati se nerazboritoj oduševljenosti za Izrael. Bog će Jeruzalem i Izrael osloboditi tek onda kada kada otkupljenici iz sadašnjeg razdoblja budu uzeti u Nebo. Tada će na Izrael doći strašno razdoblje tjeskobe kakvog dosad još nikad nije bilo (Mt 24,21). Bog će tek tada moći blagosloviti taj narod, koji će tada opet biti „njegov“ narod (Ammi – moj narod). Bit će to veličanstven zemaljski blagoslov, ali koji se nikako ne da usporediti s veličanstvenošću nebeskih blagoslova koje mi kao Božja djeca danas poznajemo i uživamo (Ef 1,3).

*Manuel Seibel
Folge mir nach 9/2019*

Proučavanje proroštva

1. Zašto proučavamo proroštvo?

Proroštvo zauzima važno mjesto u Božjoj riječi. Od trideset devet knjiga Staroga zavjeta sedamnaest njih je proročko, a gotovo sve ostale sadrže mnoge odjeljke koji se odnose na proroštvo. I u Novome zavjetu nalaze se mnogi odjeljci proročkog sadržaja, kako u evanđeljima tako i u poslanicama, a posljednja knjiga, Otkrivenje, je u potpunosti proročka. To nam pokazuje važnost proročke riječi i nužnost da joj posvetimo potpunu pozornost. Doista, „sve Pismo je od Boga nadahnuo i korisno je za nauk, za uvjeravanje, za popravljavanje, za odgajanje u pravdnosti: da čovjek Božji bude savršen, posve opremljen za svako dobro djelo“ (2 Tim 3,16-17). Isto tako opomenuti smo da na proročku riječ pazimo „kao na svjetiljku koja svijetli na mračnome mjestu“ (2 Pet 1,9).

Čuvajmo se, dakle, zapostavljanja proroštva. Budući da nam je Bog otkrio svoje naume u pogledu budućnosti svojeg nebeskog naroda (Crkva) i svojeg zemaljskog naroda (Izrael), kao i u pogledu svijeta (narodi), proučavanje Pisama u kojima su oni zapisani trebali bismo smatrati svojom dužnošću i povlasticom. Time ćemo dobiti bogat blagoslov za sebe same, jer glavni predmet proroštva je sâm Krist, koga nam Bog neprestano predočuje u svojoj Riječi. Petar svjedoči da je Kristov Duh bio u prorocima i upućivao ih na to da svjedoče „o Kristovim patnjama i slavama koje će uslijediti“ (1 Pet 1,11). Kako bi nas priopćenja o budućim oči-

tovanjima Božje snage, koja će se pokazati kada Bog pošalje svojega Sina da sudi svojim neprijateljima i uspostavi svoju slavnu vladavinu, mogla ostaviti ravnodušnima?

Za one koji pripadaju Gospodinu nema ničeg ljepšeg od iščekivanja povratka Onoga koji je svoj život dao za njih i obećao da će uskoro doći te ih uzeti k sebi, kako bi zauvijek bili s Njim. Njegov dolazak neće značiti samo svršetak naših kušnja, koje su udio svakog Božjeg djeteta ovdje na Zemlji, nego će to, prvenstveno, biti trenutak kada ćemo napokon svojim očima vidjeti Kralja u Njegovoj ljepoti (Iz 33, 17). Izmijenjeni u Njegov lik, zaodjenuti tijelom koje je jednako Njegovom slavnom tijelu i sjedinjeni sa svim sretnim otkupljenicima, s neopisivom radošću prinosit ćemo svoje hvale Bogu. A nakon Jaganjčeve svadbe ćemo i vladati s Njim, „kada se on u onaj dan dođe proslaviti u svojim svetima i izazvati divljenje u svima koji vjeruju“ (2 Sol 1,10).

Ta nada doista može obradovati naša srca i odvojiti ih od onoga što pripada ovome svijetu, kako bismo sve stvarnije iščekivali „grad s temeljima, kojemu je tvorac i graditelj Bog“ (Heb 11,10). Proučavanje proroštva ima, dakle, praktičnu vrijednost za vjernika, jer ga vodi do toga da se odvoji od svijeta, da podigne svoje oči i zajedno s onima koji ga iščekuju uzvikne: „Amen, dođi, Gospodine Isuse!“ (Otk 22,20).

Nadalje, Božja riječ sadrži dragocjena obećanja za one kojima je na srcu da

uz pomoć Svetoga Duha razmišljaju o proroštvu. Tako nam u Otkrivenju 1,3 veli: „Blagoslovljen je onaj tko čita i oni koji slušaju riječi ovoga proroštva.“ Sam Gospodin svojim učenicima svjedoči: „Blagoslovljene su one sluge koje gospodar, kada dođe, nađe gdje bdiju“ (Lk 12,37). Naposljetku, apostol Pavao na svršetku svojeg života, nedugo prije svoje mučeničke smrti, u svojem posljednjem pismu piše: „Vrijeme moga odlaska je prispjelo. Dobar boj sam vojevao, utrku sam svoju dovršio, vjeru sačuvao: stoga mi je pripravljen vijenac pravednosti, koji će mi u onaj dan dati Gospodin, pravedan sudac; i ne samo meni, nego svima onima koji ljube njegov dolazak (2 Tim 4,6-8).

Zar ne želimo i mi upoznati tu sreću o kojoj govore ovi odjeljci i primiti vijenac pravednosti što je obećan onima koji vjerno iščekuju Gospodina?

2. Kako trebamo proučavati proroštvo?

Kada se želimo baviti proučavanjem objava koje nam je Bog dao u pogledu budućnosti Njegova naroda i ostalih naroda, moramo stalno tražiti vodstvo i pouku Svetoga Duha. Taj uvjet, uostalom, vrijedi i za proučavanje svake biblijske istine. Samo nam Sveti Duh može dati razumijevanje Pisma i učiniti ga korisnim našim dušama. Jedino tako ćemo biti sačuvani od mudrovanja ljudskog duha. Budući da je Krist središte proroštva, prvenstveno želimo u njemu otkriti Njegovu osobu i promatrati je. Promatranje Njegove slavne osobe najbolje je sredstvo da budemo sačuvani od puke znatiželje. Apostol Petar veli da „ni jedno proroštvo Pisma nije stvar samovoljnog tumačenja (2 Pet 1,20). To znači da se kod proučavanja proročke riječi mora

paziti na to da je se ne odvoji od ukupnosti Božjih misli, koje se sve odnose na Krista. Proroštvo je, dakle, dio one čudesne cjeline koja nam je dana u Božjoj riječi. Da bismo mogli razumjeti Božje misli o nekom osobitom predmetu, trebamo ga uvijek povezati s onim odjeljcima u kojima se također govori o tom istom predmetu, kako bismo ispravno shvatili temeljnu istinu koju nam Duh želi priopćiti. To će nas potaknuti da istražujemo kako je neka istina predočena u drugim knjigama Božje riječi, gdje je možda rasvijetljena s nekog drugog gledišta, ali bez proturječja. Za objašnjenje razlika koje se mogu naći u proroštvima Starog zavjeta, evanđeljima, poslanicama i Otkrivenju često se upotrebljava stari, dobro poznat primjer: Planinari su često znali primijetiti da im se, dok su promatrali izdaleka, činilo da dva vrhunca pripadaju jednom planinskom lancu. No kad su došli bliže vidjeli su da su ti vrhunci odvojeni dubokom dolinom i udaljeni više kilometara jedan od drugoga. Kada su pak išli dalje otkrili su i druge masive, za koje dok su stajali u podnožju prvog planinskog lanca nisu ni mislili da postoje. Upravo nam tako proroci Starog zavjeta često predočuju proročku istinu, ali ne govore o slijedu pojedinih dionica. Novi zavjet pak rasvjetljuje mnogostruke vidove: to je još uvijek ista panorama, ali promatrana izbliza, tako da se sada mogu jasnije razlikovati pojedini dijelovi koji su se ranije činili zbnunjujućim. To objašnjava i teškoću koju ponekad imamo kod utvrđivanja vremenskog redoslijeda nekih proročkih činjenica.

Uostalom, moramo se podsjetiti da je proročka riječ „svjetiljka koja svijetli na mračnome mjestu, sve dok ne sva-

ne dan i zvijezda Danica uzađe u vašim srcima“ (2 Pet 1,19). Ta svjetiljka, koja obasjava noć, daje nam upravo onoliko svjetla koliko nam je potrebno, ali ona nije sunce, koje potpuno uklanja tamu. Postoje neke objave koje ne možemo objasniti. Prorokujemo djelomično, jer znamo samo djelomično (1 Kor 13,9), ali uskoro će u nama u pogledu svega zasjati potpuno svjetlo i bit će ukinuto „ovo što je dje-

lomično“. Tada ćemo spoznati kao što smo i sâmi spoznati (rd. 12).

U očekivanju tog slavnog dana zadovoljit ćemo se poniznim razmišljanjem o onome što nam je Bog u svojoj milosti htio objaviti o svojim slavnim naumima, moleći ga za pomoć Duha, koji „sve istražuje: jest, dubine Božje“ (1 Kor 2,10).

Marc Tapernoux

(Iz knjige “Uvod u proučavanje proroštva”)

Gospodinov dolazak za njegove svete

Gotovo četvrtina Biblije bila je proroštvo u onom trenutku kad je pisana. Proroštvo je Božji predzapis povijesti i zbog toga je jednako vjerodostojno kao i povijest. Sve što se dosad ispunilo od onoga što je bilo prorečeno, ispunilo se doslovno i točno. Stoga je razumno, ali i Bogu na čast, zaključiti da će se i dosad neispunjeno proročanstvo ispuniti s jednakom točnošću i vjernošću koja, uostalom, obilježava sva Njegova djela do ovog trenutka.

Sljedeći događaj koji se prema biblijskom proroštvu mora ispuniti je Kristov dolazak za njegove svete. Tu je uključena i Crkva, ali i svi vjernici koji su umrli od početka čovječanstva do tog trenutka. Kristov dolazak za njegove svete treba razlikovati od njego-

vog dolaska s Njegovim svetima: Kod dolaska po svoje svete Krist će sići u zrak da bi tamo primio svete koji će biti podignuti sa Zemlje kako bi se tamo susreli s njim; kod dolaska sa svojim svetima Krist će sići na Zemlju zajedno s njima (Zah 14,4-7), kako bi sjeo na Davidovo prijestolje (Lk 1,32). Kristov prorečeni dolazak za njegove svete mora prethoditi Njegovu dolasku s njima, jer da bi došao s njima, oni moraju najprije doći k njemu (2 Sol 2,1: „k njemu“; Kol 3,4: „s njim u slavi“). Ta dva događaja su, vjerojatno, odvojena samo kratkim vremenskim razdobljem, mada će se u tome razdoblju odigrati mnogo toga što će promijeniti svijet (2 Sol 2,3,4; Otk 4,1-19,10). Ta dva događaja nisu ni u kakvom međusobnom odnosu. Jedan je

bio prorečen davno, u Starom zavjetu, a drugi je tajna (1 Kor 15,51). Značenje riječi „tajna“ u Pismu nalazimo u Ponovljenom zakonu 29,29 i Mateju 13,35: To je nešto što ranije nije bilo objavljeno, ali postat će shvatljivo kad bude božanski razjašnjeno. Možda će se netko upitati zašto je Kristov dolazak za njegove tajna, a dolazak s njima nije? Zato što je to istina koja se odnosi na Crkvu, a Crkva je tajna koja nije bila objavljena u Starom zavjetu. Kristov dolazak s njegovima, naprotiv, nije tajna (Ps2,1-9; Ps 24,1-10; Ps 50, 1-5; Iza 11,10; Dan 7,13.14; Jer 23, 5.6; Ezek 37,21.22; Zah 2,10-12).

Kristov dolazak za njegove svete nije nauk Starog zavjeta. To nije bilo objavljeno u Starom zavjetu. Isto tako Kristov dolazak za svete nema nikakvog značaja za nevjernike (nikakvog učinaka). No Božje dijete bi taj događaj trebalo iščekivati (1 Sol 1,9.10; Fil 3,20; Tit 2,11-14) i ljubiti (2 Tim 4,8). Za Božju djecu će taj događaj značiti velike promjene. Prema 1. Solunjanima 4,13-18 tada će se dogoditi sljedeće:

- mrtvi u Kristu uskrsnut će;
- živući vjernici (sveti) će zajedno s uskrslim mrtvima biti podignuti u zrak u susret Gospodinu da budu zauvijek s njim.

Prema 1. Korinćanima 15,51-53 to će se zbiti:

- u treptaju oka
- o posljednjoj trubi

Iz Ivana 14,1-3 saznajemo:

- da će Gospodin svoje primiti k sebi na mjesto koje im je pripratio.

U Filipljanima 3,20.21 vidimo:

- da će on preobraziti naše bijedno tijelo i učiniti ga poput svojeg slavnog tijela.

Prema 1 Kor 3,11-15, 1 Kor 4,5, 2 Tim 4,8 i 2 Kor 5,10

- njegovi sveti će se pojaviti pred Kristovim sudištem da prime nagrade za svoju službu.

Istina o tom događaju imat će trostruk učinak na kršćane:

1. nada koja daje utjehu (1 Sol 4,18)
2. nada koja čisti (1 Iv 1,1-3)
3. blažena nada (Iv 14,3; 1 Sol 4,17; 1 Iv 3,3)

Naposljetku, svaki kršćanin bi se trebao zapitati: kakav praktičan učinak ta istina ima na moj život?

*Priredeno prema L.S. Chafer,
Major Bible Themes*

Pomoć na putu vjere

Poniznost

„Učite od mene, jer ja sam krotak i ponizan u srcu.“
Matej 11,29

*Poniznost, vrlina tako slabo poznata,
Stvara se milošću Onoga koji je dao Sina svojega.
Spremna je služiti Njemu u potpunoj predanosti,
Dok milost ne nagradi ono što je sama stvorila.*

Oholost je najveće od svih zala koja nas opsjedaju, i od svih naših neprijatelja ona najsporije i najteže umire.

Bog nadasve mrzi oholost, zato što ona čovjeku daje mjesto koje pripada Njemu, koji je gore, uzvišen nad svime. Oholost sprečava zajedništvo s Bogom i izaziva Njegovu kaznu, jer „Bog se protivi oholima.“

„Koji dolinu Baka, prolazeći njome, u vrelo pretvaraju.“ Dolina Baka je mjesto žalosti i poniženja, ali i blagoslova ... Za neke od nas ta dolina može značiti gubitak onoga što nam je najviše priraslo srcu, ili neostvarenje naše volje – nešto što će nas poniziti; no to je mjesto blagoslova. Mnogo snažniji postajemo od onoga što je bolno negoli od onoga što je ugodno ... Osvježanje i blagoslov dolaze iz onoga što nas je zaboljelo, ponizilo i ispraznilo od našeg vlastitog „ja“.

Onaj tko je najuniženiji i najviše se unižava, bit će najviše blagoslovljen.

Naše duše često traže radost, ali je ne dobivaju. Radost nas neće očistiti i blagosloviti; da bismo bili blagoslovljeni, Bog nas mora očistiti. Kada smo pak ispranjeni od vlastitog „ja“ i tražimo Boga, naći ćemo radost.

Zar ću ikada zaboraviti Kristovo poniženje? ... Nikada! Nikada! Za svu vječnost. Nikada neću zaboraviti Njegovo poniženje na Zemlji. Kada ga vidimo u slavi, to pokreće naše duše da ga slijedimo, ali kada ga promatramo kao kruh koji je sišao s Neba, dobivamo hranu za naše duše. To oblikuje duh koji razmišlja o svemu, samo ne o samom sebi ... Promatraj Njega, živi po Njemu i postat ćeš poput Njega, u svoj Njegovoj milosti, blagosti i ljupkosti ... Neka nam Gospodin dade da budemo tako zaokupljeni Njime, koji je bio tako pun ljubavi ... tako pun poniznosti, da bi se to isto moglo vidjeti i na nama.

Istinska poniznost ne sastoji se prvenstveno u tome da mislimo loše o sebi, nego da uopće ne mislimo na same sebe. Previše sam loš da bih bio vrijedan razmi-

šljanja o samome sebi. Ono što želim jest zaboraviti sebe i gledati u Boga, koji je vrijedan sveg mojeg razmišljanja.

Jedina stvarna poniznost, i snaga, i blagoslov, jest zaboraviti samoga sebe u Božjoj prisutnosti i blaženosti.

Neka bi bio tako slomljen u samome sebi da tražiš i nađeš Onoga koji se nikada ne može slomiti.

Naša je slabost to što ne znamo kako postati slabim.

Ponizan duh ne razmišlja previše – on prima i usvaja Božje misli.

„Neka u vama bude isto mišljenje koje bijaše i u Kristu Isusu.“ Koje je to mišljenje bilo u Isusu? To je uvijek bilo silaženje ... Što se više sâm ponizio, to više je bio ponižavan ... Silazio je ... sve dok više nije mogao ići niže, jer je sišao u smrtni prah ... Jesi li spreman na to? Jesi li spreman imati isto mišljenje koje je bilo u Kristu Isusu, spreman biti uvijek ponižavan i odbačen?

Neka Gospodin bude s tobom i drži te blizu sebe, poniznog i služeći mu, ali tako da od Njega dobiješ više negoli što potrošiš u služenju.

Kušnja

„Onoga koga Gospodin ljubi, toga i kažnjava.“
Hebrejima 12,6

*I u nevolji On počinak daje,
Jer Njegova ljubav s nama je.
Divna i slatka utjeha je to
U svijetu gdje tama vlada.*

Krist često mora načiniti neki prijelom kako bi dopro do naših srca, ali to čini samo zato da bi dušu i srce čvršće povezao sa sobom. Sva patnja koju sam ikad podnio vrijedna je toga da upoznam samo djelić više Njegove ljubavi i Njega samoga. Ništa nije poput njegove ljubavi, ništa nije poput Njega.

Ne prolaze svi glatko kroz život, premda možda ima više takvih koji prolaze lakše negoli neki drugi ... No na posljeticu je sve to samo „zakratko“ i „ako treba“. Ne uznemiruj se: Onaj koji drži te uzde „ako treba“, jest Bog. On nema zadovoljstva u tome da nas žalosti. Ako je nužno, proći ćemo kroz kušnju, ali to će biti samo zakratko.

Nama je često vrlo teško donijeti Bogu našu muku. Kako da to učinim, upitat će netko, kad je moja muka plod mojega grijeha? ... Mogu li, iskrena srca pre-

ma Bogu, svoju muku donijeti Njemu kad znam da sam je zaslužio? Da, mogu: Krist je bio pred Bogom zbog nje. To je, dakle, temelj na kojemu mogu ići ... Bog mi može izići u susret u svoj mojoj muc, zato što je Kristovo djelo bilo učinjeno tako savršeno. Sva muka uglavnom dolazi zbog grijeha, i sva pomoć temelji se na okajanju.

Nema stanja u kojemu vjernik ne bi mogao moliti Boga za pomoć.

Za vrijeme moje bolesti bio sam vrlo sretan; ona mi je dala to da sam više negoli ikada osjetio da je Nebo i Božje naručje moj dom, jer ću zauvijek biti kod Njega.

Oholost i stoičko odupiranje patnji su pogrešni. To neće privući dušu Bogu, nego će je, zapravo, držati podalje od Njega. ... Muka, kada nas učini potpuno bespomoćnima, stvara bliskost s onim koji je voljan i sposoban pomoći; a to je samo Bog.

Ako bismo sve svoje brige donijeli Bogu, kako bismo s Njim prošli kroz sve, naša bi srca bila potpuno slobodna i sretna da se okrenu drugima i brinu za njih.

Kada se vjerna duša nalazi u kušnji, u vjeri se utječe Bogu kao svojem jedinom izvoru pomoći i jedinoj nadi. Za dušu koja se uzda u Njega nema ljepšeg doba negoli doba kušnje.

Kada se osvrnemo na protekli život bit će nam jasno da najviše trebamo biti zahvalni za kušnje.

On dolazi u sve naše okolnosti, i tada u svojoj žalosti i muc, mogu iskusiti to da sâm Bog zauzima mjesto koje je do sada zauzimala moja žalost, a ne to da On uklanja ono što me muči.

Doći će vrijeme kada će sva naša žalost završiti, ali naš Prijatelj će ostati. On je naš prokušani i vjeren Prijatelj. On je ušao u najdublje boli našeg srca i učinit će nas dionicima svoje radosti zauvijek.

*J. N. Darby
(Pilgrim Portions)*

Biblijske slike i simboli

Kovčeg (Noin)

Prije potopa Noa je, po Božjoj zapovijedi, za sebe i svoju obitelj morao načiniti kovčeg u kojemu će oni izbjeći Božju osudu nad grešnim čovječanstvom (Post 6). Taj kovčeg se u Hebrejima 11,7 naziva sredstvom za „spasenje njegova doma“, a Petar objašnjava da je čitav taj događaj slikovit prikaz krštenja: voda osude istodobno je nosila spasonosni kovčeg (1 Pet 3,19-21). Bilo da mislimo na spasenje za vječnost ili na značenje krštenja u vremenu, u oba slučaja se naše očuvanje pri prolazu kroz vode smrti nalazi u našoj zaklonjenosti u Kristu. Krist je naš „kovčeg“, naše spasenje. On je podnio osudu za nas, a mi smo zaklonjeni u Njemu za vrijeme i vječnost.

Potop

Potop koji je opisan u Postanku 6-8, koji je došao na svu Zemlju, bio je Božja osuda nad tadašnjim čovječanstvom, čije su misli i djela po sav dan bile samo zlo. Nimalo drugačije nije ni danas. Jedini je Noa, koji je nazvan pravednim i neporočnim, zajedno sa svojom obitelji izbjegao osudu. Dok je Henok, njegov pradjed, bio uzet k Bogu prije potopa, Noa i njegovi su u kovčegu prošli kroz osudu te su nakon toga živjeli na očišćenju Zemlji.

Potop je slikovit prikaz budućih Božjih osuda nad Zemljom, prije kojih će vjernici iz sadašnjeg razdoblja biti u Gospodinu Isusu uzeti u Nebo, a kroz koje će proći vjerni Izraelov ostatak, koji će nakon toga pod vladavinom Mesije ući u tisućgodišnje kraljevstvo. Gospodin Isus vrijeme prije potopa uspoređuje s vremenom prije Njegova pojavljivanja: „Kao što bijahu dani Noini, tako će biti i dolazak Sina čovječjega. Jer u one dane prije potopa jeli su i pili, ženili se i udavali do dana kada je Noa ušao u kovčeg, i nisu bili svjesni ničega dok nije došao potop i sve ih odnio: tako će biti i dolazak Sina čovječjega“ (Mt 24,37-39). To da „dolazak Sina čovječjega“ ovdje ne znači uzeće vjernika nego pojavljivanje ili otkrivenje Krista u slavi, jasno je iz paralelnog mjesta u Luki 17,30, gdje veli: „Isto će tako biti u dan kada se Sin čovječji objavi.“ I Petar nas podsjeća na to da ondašnje naviještanje potopa nije bilo primljeno ozbiljno jednako kao ni sadašnje naviještanje suda (2 Pet 2,4-11; 3,4-7).

U 1. Petrovoj 3 od dvadesetog retka nadalje vidimo potop kao slikovit prikaz vječne osude od koje smo spašeni putem stvarnosti na koju ukazuje krštenje. Za vječnost nas, doduše, ne spašava krštenje, nego vjera; no ipak je krštenje prikaz našeg sjedinjenja s umrlim i ukopanim Kristom. Putem krštenja, u pogledu našeg položaja na Zemlji, stojimo na strani Spasitelja te smo, stoga, spašeni (Mk 16,16; Rim 6,3-6; usp. Dj 2,40).

Arend Remmers
(Iz knjige „Biblische Bilder und Symbole“)